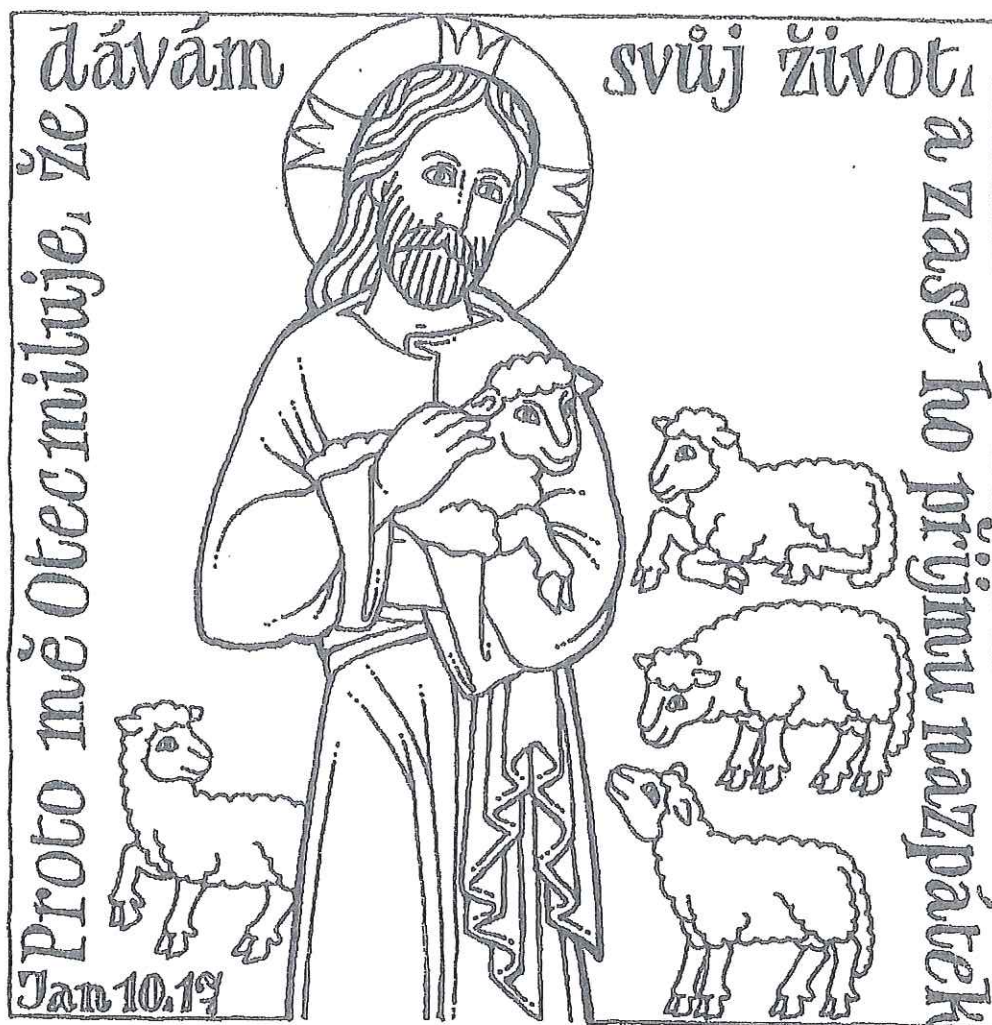

FARNÍ ZPRAVODAJ

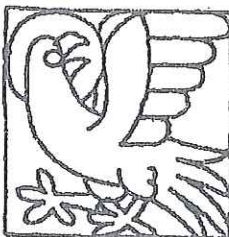
4. neděle velikonoční

Český Krumlov 22. 04. 2018

17 / 2018

Cyklus B
4. neděle
velikonoční

Evangelium
Jan 10. 11-18

Křest – základ křesťanského života – katecheze papeže Františka

Drazí bratři a sestry,

padesátidenní velikonoční doba je časem vhodným pro reflexi nad křesťanským životem, který má původ v samotném Kristu. Jsme totiž křesťany do té míry, v níž dovolujeme Ježíši Kristu, aby v nás žil. Odkud tedy začít, abychom toto vědomí oživil, ne-li od počátku, kterým je svátost, jež v nás zažehla křesťanský život? A tou je křest. Kristova Pascha nás svým nábojem novosti dosahuje skrze křest, aby nás proměnila k Jeho obrazu. Pokřtění patří Ježíši Kristu, On je Pánem jejich existence. Křest je „základem celého křesťanského života“ (Katechismus katolické církve, 1213). Je to první ze svátostí a jako taková je branou, která umožňuje Kristu Pánu ubytovat se v nás a pohroužit nás do svého Tajemství.

Řecké sloveso „křtít“ znamená „pohroužit“ (srov. KKC, 1214). Koupel je obřad, který se vyskytuje v různých náboženstvích a vyjadřuje přechod z jednoho stavu do jiného; je znamením očištění k novému začátku. Nám křesťanům však nesmí uniknout, že ponořením těla do vody dochází k pohroužení duše do Krista, aby se jí dostalo odpuštění hříchu a rozzářila se božským světlem (srov. Tertulián, *De carnis resurrectione*, VIII, 3). Ve křtu jsme mocí Ducha svatého ponořeni do smrti a vzkříšení Pána, přičemž je v křestním prameni utopen starý člověk, ovládaný hříchem, který odděluje od Boha, a zrozen nový člověk, který je znovu stvořen v Ježíši. V Něk jsou všichni Adamovi potomci povoláni k novému životu.

Křest je tedy znovuzrození. Jsem si jistý, že všichni známe datum svého narození. S určitými pochybami si však říkám, zda si všichni pamatujeme datum svého křtu? (lidé odpovídají: ano). Někteří možná ano, ale přitakání se mi zdá poněkud slabé. Asi nebude málo těch, kdo jej neznají. Pokud však slavíme narozeniny, jak neslavit či si alespoň nepřipomenout datum svého křtu? Dám tedy za domácí úkol těm, kdo si nevzpomínají, aby se zeptali maminky či tety: Neznáš datum mého křtu? A nikdy jej už potom nezapomněli. A v tento den pak vždycky děkovat Pánu, protože je to den, kdy do mne vstoupil Ježíš, vstoupil do mne Duch svatý. Rozumíte dobře domácímu úkolu? Všichni musíme znát datum svého křtu. Jsou to druhé narozeniny. Znovunarozeniny. Nezapomeňte na to, prosím.

Připomeňme si poslední slova, která Zmrtvýchvstalý řekl apoštolům; jsou výrazem přesného poslání: „Jděte tedy získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19). Křestní koupel je ten, kdo věří v Krista, pohroužen do samotného života Trojice.

Voda křtu tedy není jakákoliv voda, nýbrž voda, nad níž je vzýván Duch, který je „dárce života“ (Krédo). Připomeňme si, co Ježíš řekl Nikodémovi, když mu vysvětloval zrození k božskému životu: „Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch“ (Jan 3,5-6). Proto se křest nazývá také „znovuzrozením“. Věříme, že Bůh nás spasil „ze svého milosrdenství v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým“ (Tit 3,5).

Křest je tedy účinným znamením znovuzrození k nové životní pouti. Připomíná to svatý Pavel římským křesťanům: „Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6,3-4).

Křtem jsme ponořeni v Krista a stáváme se rovněž údy Jeho Těla, kterým je církev, a účastníme se jejího poslání ve světě (srov. KKC1213). Životodárnost křestního pramene vysvětlují Ježíšova slova: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce“ (srov. Jan 15,5). Život Ducha svatého plyne z Krista k pokřtěným, které pojí se svým Tělem (srov. 1 Kor 12,13), pomazává je svatým křížem a živí u eucharistického stolu.

Křest umožňuje Kristu, aby žil v nás, a nám, abychom žili v Něk a spolupracovali v církvi, každý podle svého stavu, na proměně světa. Jednou obdržena křestní koupel osvěcuje celý náš život a vede nás až do nebeského Jeruzaléma. Křest má svoje „před“ i „po“. Tato svátost předpokládá pout' víry nazývající se katechumenát, pokud jde o dospělého, který o křest požádá. Avšak také děti jsou již do starověku křtěny v rodičovské víře (srov. Křestní obřady malých dětí, *Všeobecný úvod*, 2). K tomu bych chtěl něco říci. Někteří si říkají: proč ale křtít dítě, které nemůže rozumět? Až vyroste a bude mít rozum, samo bude moci požádat o křest. Toto je však projev nedůvěry v Ducha svatého, protože křtíme-li dítě, pak do něj vstupuje Duch svatý, a Duch svatý umožňuje, aby v tomto dítěti jakožto dítěti rostly křesťanské ctnosti a později rozkvetly. Vždycky je třeba dávat všem, všem dětem tuto možnost, aby v sobě měly Ducha svatého, který je vede životem. Nezapomínejte křtít děti!

Nikdo si nezasluhuje křest, který je vždycky darem daným zdarma všem, dospělým i novorozencům. Avšak podobně jako semeno se ujímá a přináší plody v půdě živené vírou. Křestní sliby, které každoročně

obnovujeme při Velikonoční vigílii, je nutné každý den oživovat, aby ten, kdo křest obdržel, byl stále „kristifikován“ (česky lze říci křtěn, protože slovo křest se ve slovanských jazycích etymologicky odvozuje od slova Kristus – pozn.překl.). Nebojme se toho slova. Přijetím křtu je totiž pokřtěný „kristifikován“, to znamená připodobněn Kristu, proměněn v Krista, a stává se opravdu druhým Kristem.

Význam křtu jasně vysvětluje z jeho slavení, ke kterému proto obrátíme svoji pozornost. Když uvažujeme o textech a slovech liturgie, můžeme nahlédnout milost i závazek této svátosti, kterou je třeba objevovat vždy znovu. Připomíná nám to kropení svěcenou vodou, které se koná při obnově křestního vyznání na Velikonoční vigílii, popřípadě na začátku nedělní mše.

Událost, ke které dochází ve slavení křtu, totiž probouzí duchovní dynamiku, která proniká veškerý život pokřtěných. Je zahájením procesu, který umožňuje život ve spojení s Kristem v církvi. Návrat k prameni křesťanského života nás tedy přivádí k lepšímu chápání daru, který jsme obdrželi v den svého křtu, a k obnově závazku odpovídajícímu situaci, ve které se nacházíme dnes. Obnova závazku, lepší chápání tohoto daru, kterým je křest a připomenutí si dnu svého křtu. Minulý týden jsem vám dal za domácí úkol zjistit si den svého křtu... kdo tak neučinil, ať si to zjistí, protože je to den znovu zrození, jsou to druhé narozeniny.

Nejprve je v obřadu přivítání kladena otázka po jménu kandidáta, protože jméno indikuje totožnost člověka. Když se představujeme, řekneme nejprve svoje jméno, abychom vyšli z anonymity. Anonym je ten, kdo nemá jméno. Beze jména zůstáváme neznámí a nemáme práva, ani povinnosti. Bůh dává každému jméno, poněvadž nás má rád jednotlivě, v konkrétnosti našich životů. Křest roznítl osobní povolání, abychom žili křesťansky, což se bude rozvíjet celý život. A zahrnuje osobní odpověď, nikoli vypůjčenou na způsob „zkopíruj a vlož“. Křesťanský život je totiž utkán z řady povolání a odpovědí. Bůh v průběhu let stále vyslovuje naše jméno a tisícerými způsoby nás povolává, abychom se připodobnili Jeho Synu Ježíši. Jméno je proto důležité! Velmi důležité. Rodiče přemýšlí o jménu, jaké dají svému dítěti, ještě před jeho narozením. Je to součást očekávání dítěte, které bude mít ve svém jménu svoji původní totožnost, včetně křesťanského života spojeného s Bohem.

Stát se křesťanem je zajisté dar, přicházející shůry (srov. Jan 3,3-8). Víru nelze zakoupit, vyžádat však, ano, a dostat ji darem, ano. Pane, dej mi dar víry – to je krásná modlitba. O víru lze prosit, nelze ji koupit. „Křest je tedy především svátostí víry, kterou člověk odpovídá na Kristovo evangelium“ (Křestní obřady, Všeobecný úvod, 3). Ke vzbuzení a oživení upřímné víry odpovídající na evangelium slouží formace katechumenů a příprava rodičů, jakož i naslouchání Božímu Slovu při samotném slavení křtu.

Dospělí katechumeni projevují osobně to, co touží obdržet darem od církve, a děti jsou představeny svými rodiči a kmotry. Oni mohou v tomto dialogu vyjádřit vůli, aby maličci přijali křest, a církve zase úmysl jej udělit. „Kněz i rodiče to dají najevo tím, že udělají dětem na čelo kříž“ (Křest malých dětí, Úvod, č.16). „Znamení kříže na počátku slavnosti vyjadřuje Kristovu pečeť na tom, který mu hodlá náležet, a znamená milost vykoupení, kterou nám Kristus získal svým křížem“ (KKC, 1235). Při obřadu znamenáme děti křížem... Chtěl bych se vrátit znovu k tomuto argumentu, o kterém jsem již mluvil. Umějí se naše děti znamenat křížem? Nejednou jsem viděl, že moc ne. Vy tatínkové a maminky, dědečkové a babičky musíte děti učit, jak se pokřizovat, protože je to připomínka toho, k čemu došlo ve křtu. Naučíme-li děti se pokřizovat, budou to umět potom jako dospělí.

Kříž je rozpoznávacím znamením, které ukazuje, kdo jsme. Naše řeč, myšlení, pohled i jednání se nachází pod znamením kříže, tedy pod znamením Ježíšovy lásky projevené až do konce. Děti jsou znamenány na čele. Katechumeni jsou znamenáni také na tělesných smyslech spolu s těmito slovy: „Přijměte znamení kříže na uši, abyste naslouchali Pánovu hlasu“, „na oči, abyste spatřili zář Boží tváře“, „na ústa, abyste odpovídali Božímu slovu“, „na hrud', aby Kristus vírou přebýval ve vašich srdcích“ a „na ramena, abyste nesli sladké Kristovo jho“ (Uvedení do křesťanského života, č.85). Křesťany se stáváme do té míry, v jaké se do nás vtiskne kříž jakožto „velikonoční“ znamení (srov. Zj 14,1; 22,4), a zviditelní se také navenek křesťanský postoj k životu. Pokřizovat se po probuzení, před jídlem, v nebezpečí, na obranu před zlem a před spaním znamená říci sobě i druhým, komu patříme a kým chceme být. A jako to činíme při vstupu do kostela, můžeme tak činit i doma, kde můžeme mít vhodnou nádobku se svěcenou vodou, takže vždycky, když se vracíme nebo odcházíme, pokřizujeme se touto vodou a připomeneme si tak, že jsme pokřtěni. A opakuji, nezapomeňte učit děti správně se znamenat křížem.

Mše svaté v týdnu od 22. 04. 2018 do 29. 04. 2018 Český Krumlov:

<i>Pondělí</i>	(23. 04.) večer: na dobrý úmysl
<i>Úterý</i>	(24. 04.)
<i>Středa</i>	(25. 04.) večer: na dobrý úmysl
<i>Čtvrtek</i>	(26. 04.) večer: za
<i>Pátek</i>	(27. 04.) večer: na Františka Mroska a celou rodinu, Marii Matějkovou a d. v o.
<i>Sobota</i>	(28. 04.) večer: na
<i>Neděle</i>	(29. 04.) večer: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 23. 4.	<i>Úterý</i> 24. 4.	<i>Středa</i> 25. 4.	<i>Čtvrtek</i> 26. 4.	<i>Pátek</i> 27. 4.	<i>Sobota</i> 28. 4.	<i>Neděle</i> 29. 4.
<i>Český Krumlov</i>	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						16:00Ž	
<i>Větrní</i>							8:00Ž
<i>Přídolí</i>							11:15P
<i>Věžovatá Pláně</i>							11:15Ž
<i>Kájov</i>				16:00Ž			8:00VT
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00JR

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

4. neděle velikonoční

1. čtení: Sk 4, 8 – 12
2. čtení: 1 Jan 3, 1 – 2
Evangelium: Jan 10, 11 – 18

- V pondělí 23. dubna je svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka.
- V úterý 24. dubna je památka sv. Jiřího, mučedníka.
- Ve středu 25. dubna je svátek sv. Marka, evangelisty.
- V neděli 29. dubna v Kájově od 16:30 hodin se bude konat společná modlitba svatého růžence a poté v 17:00 hodin budou slavnostní nešpory. **Srdečně zveme všechny ke společné modlitbě.**

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz